

tele|estel

Director:

ANDREU-AVELI ARTIS I TOMÁS
 Editor: Diario Tele/eXpres, S. A.
 Redacció, Administració i Publicitat: Aragó, 390 - BARCELONA-13
 Apartat de Correus 1.525
 TELEX: 05784

Telèfons:

225 05 26 — 225 40 65 — 225 44 87

Tallers:

«Publicaciones Reunidas, S. A.»
 Aragó, 390 - Barcelona-13.
 Dipòsit legal: B. 23313/66

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Espanya, Andorra, Portugal, Filipines, Marroc i Amèrica (excepte Estats Units i Puerto Rico):

Semestre: 390 ptes. Any: 780 ptes.

Altres països:

Semestre: 455 ptes. Any: 905 ptes.

Números endarrerits: 2 ptes. de recàrrec

Pagament anticipat per gir postal, xec, o transferència

En els preus de subscripció hi van inclosos els números extraordinaris

Les subscripcions començaran amb el primer número del mes següent al de la sol·licitud

Pàg. 3	ELS CONSUMIDORS SOCIALS, per Pere Calders
Pàgs. 4 i 5	SANT FRANCESC ENTRE ELS «HIPPIES», per Ramon Comas, S. I.
Pàgs. 6 i 7	L'ESPERIT RELIGIÓS EN LA CONSCIÈNCIA HUMANA, per Jaume Miravittles
Pàgs. 11 i 12	DEFENSA DEL TURISTA POBRE, per Sempronio
Pàgs. 14 i 15	D'UNES VACANCES A LES ILLES CANÀRIES, per Mercè Arola i Alentorn
Pàg. 19	UNA ALTRA ESCOLA DE CARA AL FUTUR, per Frederic Roda
Pàgs. 20 21 i 22	UNA POTÈNCIA A NIVELL CÒSMIC, per Sebastià Estradé
Pàg. 24	EL MÓN QUE HEM DE CONSTRUIR, per Octavi Fullat
Pàgs. 27 i 28	SER O NO SER, memòries de Xavier Benguerel
Pàgs. 29 i 30	EL JOSEP CARNER D'ALBERT MANENT, per Domènec Guansé

I les seccions habituals dedicades als llibres, al cinema, a la cançó, els esports, etcètera.

pas a desnivell

Els consumidors socials

per PERE CALDERS

TOTHOM està molt ressentit contra la societat de consum, especialment els joves conscients. Tinc un amic que voreja la trentena i que no s'ha casat perquè es vol dedicar a les lletres. «Fixeu-vos-hi —em va dir una vegada—: entre les nostres grans figures literàries abunden els concos. Alguna cosa hi deuen veure.»

En el cas del meu amic, les causes del determini no són econòmiques. Pertany a una família de possibles i es pot dir que viu ben instal·lat, però no és feliç. Entre ell i el seu pare hi ha unes diferències generacionals esgarrifoses i el noi s'ha de limitar a rebre fredament, sense calor humana, l'assignació mensual que li envia el seu pare. Això el té aplanat d'esperit.

Vaig visitar-lo fa poc i per una desgraciada coincidència passava pel tràngol d'una forta depressió. «Em sento més alienat que els altres dies», em digué d'entrada. S'acabava de comprar un equip sonor estereofònic i m'havia convidat a l'estrena. Em va preguntar si volia el whisky sol o amb aigua, mentre es queixava de l'alça del preu de la beguda. Estava sota l'obsessió dels preus, a través de la seva ne-

cessitat constant d'objectes i de productes. «Es terrible —digué—. Cada vegada ens acorralen més. Ens obligaran a destruir-ho tot.»

«Les botigues també?», vaig preguntar-li. Em va mirar amb una punta de duresa i em recordà que ja no som al temps de la ironia. «Estem crispats, enfurits, o, si molt convé, escarbotem l'arena a punt d'investir Totes les bromes són irritants.»

Vam fumar una estona en silenci, estomordits per les reflexions. De tant en tant, ell em mirava a cavall de la seva joventut, amb tolerància, però sense afluixar.

«¿Vols dir —jo el tutejo— que no tenim els peus ficats en una trampa gran, subtil i ben parada?» Em demanà que m'estengués en consideracions i jo, dòcil, vaig provar-ho:

«Sí, home. Ens han proposat un joc que ens t' fascinat a tots: la civilització de les compres amb facilitats. Electrodomèstics, il·lusions i confort a terminis (sovint sense lletres ni fiador), i, sobretot, l'embriagadora aventura de l'automobilisme. Qualsevol bada amb atraccions ideològiques!»

El meu jove amic, en aquest punt, va alçar l'índex de la mà dreta i, amb un «Ep!» nerviós, em va alertar sobre el perill. Em digué que si les coses eren així —i convingué que ho eren—, calia acceptar la imminència i la necessitat d'una revolució.

«Contra qui? —vaig respondre-li—. Portem l'enemic a dins i, aquesta vegada, cadascú haurà d'assaltar una Bastilla interior. Ens farem més mal que de costum.»

El jove es va esfondrar a la butaca, amb el got als dits. Però no hi havia derrota en la seva actitud, sinó més aviat un desafiant escepticisme. «No em fan llàstima! —va dir—. Ja es faran repicar!»

«Però no t'adones que ells som nosaltres?», vaig replicar-li. Somriqué compassivament i m'expressà, amb un gest de braços i una caiguda d'ulls, que jo no entenia res de res, però que se'n feia càrrec. «I si escoltàvem música?», em preguntà, amb ganes de canviar de tema.

«Escoltem-la. De mal no ens en farà.» I ens vam enfrontar amb les dues cares d'un disc molt ben gravat.